

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδοσόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἤριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἑνωτέρου δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
 καὶ εἰς ἐπὶ προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΑΙΔΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Ἀδύλου, 117, ἐναντὶ Χρυσοπηλαγωγίσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουνίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 25

Ἡ ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΣΤΗΓΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΒΡΝ

Βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
 (Συνέχεια ἴδε σελ. 185)

— Εἶμαι σύμφωνος, Οὐρλιγκερλῆ !
 Ὁ Ἀ λ θ ρ α ν ο ς ὅμως δὲν ταξεί-
 δεύει πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Νοτίου Πό-
 λου. Ἀμα ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ κα-
 τὰθήσεται νὰ ἐπιπέσει τοὺς ναυαγούς τῆς
 Γιά ν α ς καὶ τοὺς ἐπιτιβιάσῃ ἐπὶ τοῦ
 Ἀ λ θ ρ ά ν ο υ, εἶμαι βέ-
 βαιος ὅτι θὰ θεωρήσῃ τὸ ἔρ-
 γον του ὡς τελειωμένον καὶ
 δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ τί-
 ποτε ἄλλο, δὲν θὰ προχω-
 ρήσῃ περισσότερον.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, κύριε
 Ζώρλιγκ, ἐννοεῖται ! Ὅταν
 ὅμως δὲν θὰ ἀπέχη παρα-
 μόλις τριακόσια ἢ τετρακόσια
 μίλια ἀπὸ τὸν πόλον, δὲν
 νομίζετε πῶς εἴμπορεῖ ἐξαί-
 ρετα νὰ του ἔλθῃ ἢ περι-
 ἔργεια νὰ πλησιάσῃ, γιὰ νὰ
 ἴδῃ καὶ τὴν ἀκρὴν τοῦ ἄξω-
 νος, εἰς τὸν ὅποιον στρηφο-
 γυρίζει ἡ Γῆ μας ἥσαν ὄρ-
 νθηα ἔστη σούβλα ; . . . εἶ-
 πεν ὁ ναύκληρος γελῶν.

— Ἔστω ἄλλ' αὐτὸ ἀ-
 εἶξει τὸν κόπον, διὰ νὰ ἐκτε-
 θῇ κανεὶς καὶ εἰς νέους κιν-
 ὄνους ; εἶνε σωστὸν νὰ
 φθάσῃ ἕως ἐκεῖ τὸ πάθος τῶν
 γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων ;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι, κύ-
 ριε Ζώρλιγκ ! Τί νὰ σας πῶ
 ὅμως ! ἂν ἠμποροῦσα νὰ
 προχωρήσω περισσότερον ἀφ'
 ὅσον ἐπροχώρησαν ὅλοι οἱ
 ἄλλοι ἕως τώρα, αὐτὸ θὰ ἐ-
 κολάκευε πάλυ τὴν φιλοτι-
 μίαν μου, ὡς ναυτικοῦ. . .

— Μὲ τὸ δίκρυ σου, Οὐρ-
 λιγκερλῆ, ἀπήγγησα πρὸς
 τὸν ναύκληρον. Ὅλοι οἱ πα-
 λαοὶ ναῦται τοῦ Ἀ λ θ ρ ά
 ν ο υ, τὸ ἤξεύρω, θὰ ἔχο-

λακεύοντο ἐπίσης καὶ θὰ ἦσαν ἐτοι-
 μοὶ ναύκλουθῆσαν τὸν πλοίαρχον τῶν
 ὀπουδήποτε καὶ ἂν τοὺς ἐπήγγαινε. Ἀλ-
 λά δὲν συλλογίζεσαι, ὅτι οἱ νέοι θὰ ἤρ-
 νοῦντο ; Αὐτοί, βλέπεις, δὲν ἐναυτο-
 λογήθησαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ προ-
 χωρήσουν μέχρι τοῦ πόλου, δηλαδὴ νὰ
 ριφοκινδυνεύσουν τόσο πολύ.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε Ζώρλιγκ ! μοῦ
 φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἐδέχον-
 το, ἂν παραδείγματος χάριν ὁ πλοίαρ-
 χὸς τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ὁ μισθὸς τῶν θὰ

μεγαλῶνῃ ὀλοένα γιὰ κάθε παράλ-
 ληλο πῶθ θὰ περνοῦμε, ὕστερ' ἀπὸ τὴν
 νῆσον Τσάλαλ. Λέγω, ἀλλὰ κάλιν δὲν
 εἶμαι βέβαιος. . .

— Ὅστε ἐγὼ, ναύκληρ.

— Καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος, διότι ξεύ-
 ρω καλά ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ἄλλοι τῆς
 Φαλκλάνδης, — δηλαδὴ οἱ περισσότεροι
 μέσα ἔστὸ πλοῖο, — εἶχαν ἐπιπέσει ὅτι δὲν
 θὰ κατορθώναμε νὰ περάσουμε τὸ πα-
 γόφραγμα καὶ ὅτι τὸ ταξείδι θὰ ἐστα-
 ματοῦσεν ὡς τὸν πολικὸν κύκλον. . .

Φαντασθῆτε λοιπὸν τί λέ-
 γουν ἀπὸ μέσα τοὺς τώρα,
 τοῦ βλέπουν νὰ προχωροῦμε
 τόσο πολύ. Δὲν ἤξεύρω τί
 μπορεῖ νὰ συμβῆ ὡς τὸ τέ-
 λος μου φαίνεται ὅμως ὅτι
 ὁ Χῆρνε εἶνε πολὺ ὑποπτος
 ἀνθρώπος, καὶ νὰ σας πῶ
 τὴν ἀλήθεια, τὸν ἐπιβλέπω
 πολύ.

Ὁ ναύκληρος δὲν εἶχεν
 ἄδικον. Ὁ Χῆρνε αὐτός,
 μὲ τὴν ἐπιτροπὴν τὴν ὅποιαν
 ἐξήσκει ἐπὶ τῶν νεοσυλλέ-
 κτων, δὲν ἦτο ὀλωσδιόλου
 ἀκίνδυνος διὰ τὸ μέλλον. . .

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 19
 πρὸς τὴν 20 Δεκεμβρίου, ὁ
 ἄνθρωπος πρὸς στιγμὴν διε-
 ταράχθη ὑπὸ παραδόξου τινος
 ὄνειρου. Ναί, ὄνειρον θὰ
 ἦτο βεβαίως. Ἐν τούτοις
 πρέπει νὰ το διηγηθῶ ἐν-
 ταῦθα, διότι θὰ σας δώσῃ
 ἰδέαν περὶ τῆς ψυχικῆς μου
 καταστάσεως κατὰ τὴν ἐπο-
 χὴν ἐκείνην.

Ἐκαμνεν ἀκόμη ἀρκετὸν
 ψῦχος, καὶ διὰ τοῦτο, ἀμκ
 ἐξηπλονόμη ἐπὶ τῆς ναυτι-
 κῆς μου κλίνης, ἐσπευδα νὰ
 τυλιχθῶ καλά μὲ ὅλα τὰ
 σκεπάσματα. Συνήθως ὁ ὕ-
 πνος, ὁ ὅποιος μὲ κατελάμ-
 βανεν ἀπὸ τῆς ἐνάτης ἐσπε-
 ρινῆς ὥρας, παρετεινέτο ἀ-
 διάκοπος μέχρι τῆς πέμ-
 πτης πρωΐνης.

«Ὁ Χούντ, ὄρθιος παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 προσηλωμένους ἐπὶ τῆς πυξίδος.» (Σελ. 194, στήλ. α').

Εκοιμώμην λοιπόν και την νύκτα εκείνην, όταν, περί την δευτέραν ώραν μετά τὸ μεσονύκτιον, ἀφύπνισθην ὑπὸ ψιθύρου τινός θρηγῶδους καὶ παρατεταμένου. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, — ἡ μᾶλλον μοὶ ἐφάνη ὅτι τοὺς ἦνοιξα. Τὰ φύλλα τῶν δύο θυρίδων ἦσαν κλειστά ὁ θαλαμίσκος μου ἦτο βυθισμένος εἰς σκότος βαθύ.

Ὁ ψιθύρος ἐξηκολούθει ἕτευνα τὸ οὖς καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι μία φωνή, — φωνή, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζα, — ἐφέλλιζεν αὐτὰς τὰς λέξεις :

«Τὸν Πύμ !.. τὸν Πύμ !.. τὸν καίμενον τὸν Πύμ !»

Ἦτο παραίσθησις βεβαίως... ἐκτός ἂν εἶχεν εἰσέλθῃ κάποιος εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐκλείδωνα ποτέ.

«Τὸν Πύμ !.. ἐξηκολούθει λέγουσα ἡ ἄγνωστος φωνή... Δὲν κρέπαι, δὲν κρέπαι νὰ λησμονοῦμε ποτὲ τὸν καίμενον τὸν Πύμ !..»

Αὐτὴν τὴν φωνὴν ἤκουσα καθαρῶτα τὰς λέξεις, ἀπὸ πολὺ πλησίον, σχεδὸν εἰς τὸ αὐτί μου. . . Τὶ ἐσήμαινε λοιπὸν αὐτὴ ἡ σύστασις, καὶ διατὶ ἀκηυθύνετο πρὸς ἐμέ; Νὰ μὴ λησμονήσω τὸν Πύμ; . . . Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ, μετὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἐπιστροφήν του, θάνατον αἰφνιδιον καὶ οἰκτρὸν, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰς λεπτομερείας;

Ἐνόησα τότε διὰ παρελογιζομένη καὶ ἀφύπνισθην ἐντελῶς, μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶχα ἰδῆ ὄνειρον ἐκτάκτως ζωηρὸν, ὀφειλόμενον εἰς κάποιαν ἐγκεφαλικὴν διεγερσιν.

Ἐσηυθῆν διαμῆς ἀπὸ τὴν κλινὴν μου, καὶ ἀνοιξας μίαν θυρίδα, ἐκύτταξα ἔξω.

Οὐδεὶς εὕρισκτο εἰς τὴν πρῶμην τῆς γολέττας, παρὰ μόνος ὁ Χούντ, ὀρθιος παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς πυξίδος.

Δὲν εἶχα νὰ κάμω ἄλλο τίποτε, εἰμὴ νὰ κατακλιθῶ ἐκ νέου. Τοῦτο ἔκαμα τῶν ὄντι, καὶ μολονὶ μοὶ ἐφάνη κάλιν, ὅτι ἐπανειλημμένως ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ἀντηχοῦν παρὰ τὸ οὖς μου, ἐκοιμήθην μέχρι πρωίας.

Ὅταν ἐξύπνησα, ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ τούτου περιστατικοῦ δὲν μοὶ ἔμενε παρὰ μία ἀόριστος καὶ ἀμυδρὰ ἐντύπωσις, ἡ ὁποία δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαλειφθῇ.

Τὴν 10 Ἰανουαρίου ἡ καταμέτρησις τοῦ πλοίαρχου τῆς Ἰάνας εἶχε δώση πλάτος μὲν 81° 21' μήκος δὲ 42° 5'. Μ' ἐλαχίστην διαφορὰν, τοιαύτη εὕρεθῃ καὶ ἡ ἰδική μας θέσις τὴν πρωίαν τῆς 20 Δεκεμβρίου. Ἐβαδίζαμεν ἐπομένως κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν νησίδα Βενέτην, τὴν ὁποίαν θὰ ἀδλέπαμεν μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ βραδύτερον.

Τῶν ὄντι, τὴν 21 Δεκεμβρίου, περί τὴν

ἐκτὴν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ φωνὴ τοῦ σκοπιωροῦ ἀνήγγειλε γῆν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Η ΝΗΣΙΣ ΒΕΝΕΤΗ

Ὁ Ἄλβρανός, διατρέξας περί τὰ ὀκτακόσια μίλλια ἀπὸ τοῦ πολικου κύκλου, εὕρισκτο ἤδη ἀπέναντι τῆς Βενέτης. Τὸ πλήρωμα εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διότι εἶχεν ἐξαντληθῆ κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, ἀναγκασθὲν νὰ ρυμουλκήσῃ τὸν Ἄλβρανὸν διὰ τῶν λέμβων ἐπὶ θαλάσσης ἐντελῶς ἀκινήτου. Ἔνεκα τούτου ἡ ἀποβίβασις εἶχεν ἀναβληθῆ διὰ τὴν ἐπομένην, καὶ ἐγὼ ἐπέστρεψα εἰς τὸν θαλαμίσκον μου.

Τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδεμία φωνὴ ἐτάραζε τὸν ὕπνον μου, καὶ ἀπὸ τῆς πέμπτῃς ὥρας εὕρεθην μετὰ τῶν πρώτων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ὁ Τζέμ Βέστ εἶχε λάβῃ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποία ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν προσέγγισίν μας εἰς τὰ ὑποπτα ἐκεῖνα μέρη. Ἡ αὐστηροτέρα ἐπίβλεψις ἤσκειτο ἐπὶ τοῦ πλοίου. Τὰ τηλεβόλα, αἱ ὀβίδες, τὰ τυφέκια, τὰ πιστόλια, τὰ προστατευτικὰ δίκτυα, τὰ πάντα ἦσαν ετοίμα. Δὲν ἐλησμονοῦμεν ποσὼς ὅτι ἡ Ἰάνα εἶχεν ὑποστῆ ἑφοδὸν παρὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Τσάλαλ, ἡ δὲ γολέττα μας εὕρισκτο τότε εἰς ἀπόστασιν μόλις ἐξήκοντα μίλλιον ἀπὸ τοῦ θαλάτρου τῆς καταστροφῆς ἐκείνης.

Ἡ νύξ εἶχε διέλθῃ ἡσυχος τὴν ἡμέραν οὐδὲν σκάφος ἐφάνη εἰς τὴν περίξ ἡμῶν θάλασσαν, οὐδεὶς ἀνθρώπος εἰς τὴν ἀπέναντι μας ἀκτὴν. Τὸ μέρος ἐφαίνετο ἔρημον ἄλλως τε ἐκεῖ οὐτε ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἔχνος ἀνθρώπου. Ἡ νησίς Βενέτη ἦτο ἐντελῶς ἀκατοίχητος.

Βράχος ξηρὸς καὶ ἄγονος, ἀνευ ἔχνου βλαστήσεως ἐπ' αὐτοῦ, ἔχων περίμετρον μίαις λεύγῃς περίπου—τοιαύτη μοὶ ἐφάνη ἡ νησίς Βενέτη, τοιαύτη τὴν περιγράφει καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ.

Ἡ γολέττα μας ἠγκυροβόλησεν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μίλλιου, πρὸς βορρῶν. Ἦτο ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἠγκυροβολήσῃ καὶ ἡ Ἰάνα.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ βλέπετε τὸ ἀκρωτήριον ἐκεῖνο, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς νήσου; . .

— Τὸ βλέπω.

— Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ σωρείαν βράχων, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουσι μὲ μπάλας, μετὰ δέματα βάρμβακος, τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο;

— Πραγματικῶς εἶνε ὅπως περιγράφεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

— Δὲν μένει τώρα, παρὰ νὰ ποδιά-

σθῶμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον, καὶ Ζώρλιγκ. Τὶς οἶδε μήπως εὕρωμεν ἐκεῖ τίποτε λείψανα ἀνδρῶν τῆς Ἰάνας, ἂν βέβαια κατώρθωσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν νήσον Τσάλαλ. . .

Πρέπει νὰ εἴπω ἐν συντόμῳ ὅπου τις ἦτο τότε ἡ ψυχική μας κατάστασις. Ἀπέναντι μας εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἔκειτο ἡ νησίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ εἶχον ἀποβιβασθῆ πρὸ ἐνδεκα ἐτῶν. Ὅταν ἡ Ἰάνα ἐφθασεν εἰς, εὕρισκτο ἐπὶ συνθήκας πᾶν ἄλλο ἢ λαμπράς, διὰ ἡρχισαν ἤδη νὰ τῆς λείπουν τὰ τροφίμα καὶ οἱ ἄνδρες τῆς νὰ ὑποφέρουν. Ἄπεναντίας ἡ ὑγεία τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἄλβρανὸν διατηρεῖτο ἀσάλευτος καὶ ἐκτός τῶν νεοσυλλέκτων, οἱ ὁποῖοι μὲμψιμοῖον μετὰ τῶν, ὅλοι οἱ τε λαοὶ ναυταὶ ἐφαίνοντο πλήρεις ὀφθαλμοῦ καὶ ἐλπίδος, κατευχαριστημένοι διότι εἰς εἰς ἰσοκόμεθα τὸσφ πλησίον τοῦ τέρας.

Τὶ ἐσκέπτετο, τί ἐπόθει, πόσον ἐνδοκίμοι οἱ πλοίαρχοι Ἄν Γκὺ, τὸ ματαίει τις εὐκλῶς. . . Εἶμπαρὸν νὰ εἴπω ὅτι κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν νησίδα Βενέτην.

Ἄλλ' ὑπῆρχεν ἄλλος, τὰ βλέμματι τοῦ ὁποίου ἦσαν προσηλωμένα ἐπ' αὐτῆς μετὰ μεγαλητρίας ἀκόμη ἐπιμονῆς. Ἦτο ὁ Χούντ.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠγκυροβολήσαμεν, ὁ Χούντ δὲν εἶχε κατακλιθῆ διόλου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος—ὅπως συνείθεε καὶ κάμνη.—διὰ νὰ κοιμηθῆ ἔστῳ καὶ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρας. Ἰστατο διαρκῶς παρὰ τὸ δρύφακτον τῆς πύργου, μετὰ τὸ μέγα ἐκείνο στόμα συνεχρημένῳ μετὰ τὸ μέτωπον ἡλακαωμένον ὑπὸ μωρίων ρυτίδων, καὶ ἠτένιζεν ἀκατακόστωσ τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν, μὴ ἀποστρέψων ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα οὔτε μίαν στιγμὴν!

Ἵπενθυμίζω, —διότι τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, —ὅτι Βενέτης ὠνομάζετο ὁ σπιδοκτῆτης τῆς Ἰάνας, καὶ πρὸς τὴν τούτου ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ ὠνόμασε Βενέτην τὴν πρώτην γῆν, τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀνταρκτικοῦ.

Πρὶν ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ Ἄλβρανὸν, ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ ἐσύστησεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον τὴν μεγαλύτερον προσοχὴν καὶ ἐπίβλεψιν, — μολοντι ὁ Τζέμ Βέστ δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης συστάσεως. Ἡ ἐξερεύνησις μας δὲν θὰ παρετεινετο περισσώτερον ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ ὥρας καὶ ἂν ἡ λέμβος μας δὲν ἐπέστρεφε τὸ ἀπόγευμα, ὁ ὑποπλοίαρχος ὤφειλε νὰ στείλῃ δευτέραν πρὸς νὰζήτησιν τῆς.

— Πρόσεχε ἐπίσης τοὺς νεοσυλλέκτους, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ.

— Μείνατε ἡσυχος, πλοίαρχε, ἀπ-

κρίθῃ ὁ Τζέμ Βέστ. Καὶ μάλιστα, ἀφ' ὅ οὖς χρειάζονται τέσσαρες κωπηλάται, κάρετε ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους, διὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντὸς τοῦ πλοίου δυστρόπων.

Ἡ συμβουλὴ ἦτο φρόνιμος, διότι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν πάντοτε τοῦ Χῆρνε, ἡ διασάρεσις τῶν ἐκ Φαλκλάνδης συντροφῶν τοῦ ἤδξανεν ἡμέρα τῆ ἡμέρα.

Ὅταν ἡ λέμβος ἠτοιμάσθη, τέσσαρες ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς κώπας, ὁ δὲ Χούντ τῆς αἰτήσεως εἰς τὸ πηδάλιον. Ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ, ὁ ναυκλῆρος καὶ ἐγώ, ὅλοι καλῶς ὤπλισμένοι, ἐλάβομεν θέσιν ὀπίσω, καὶ ἡ λέμβος ἐξεκίνησε διὰ τὴν νησίδα.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐκάμψαμεν τὸ ἀκρωτήριον, τὸ ὁποῖον, ἐκ τοῦ πλησίον ἠρώμενον, δὲν ὠμοιάζε πλέον μετὰ σωρείαν δεμάτων βάρμβακος, — καὶ τότε ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν μας ὁ μικρὸς δρόμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον προσορμισθῆ καὶ αἱ λέμβοι τῆς Ἰάνας.

Πρὸς τὸν ὄριον τούτου μᾶς διετύθουν ὁ Χούντ. Ἠδύνατό τις νὰ ἔχῃ πλήρη πεποιθῆσιν εἰς τὸ ναυτικὸν του ἔνστικτον. Ἄλλως τε ὠδήγηε τὴν λέμβον μετὰ τὴν δεξιότητα, παρακάμπτων τοὺς σκοπέλους, οἱ ὁποῖοι ἐπρόβηλλον εἰς τὸν ἄλ, ὡστε θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἐγνώριζε κτεῖως τὴν ἀκτὴν ἐκείνην.

Ἀπειβάσθημεν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὄρου, ἐπὶ μεγάλων πετρῶν, τὰς ὁποίας ἐκάλυπτεν ἰσχυροτάτη βλάστησις λειχῶν. Ἔνεκα τῆς ἀμπτύτιδος, ἡ θάλασσα ἀπευρέτο ἤδη καὶ ἀπεκαλύπτεν ἐν εἰδέσσι ἀμμάδους αἰγιαλοῦ, ἑσπαρμένον διὰ μελανῶν λίθων, οἱ ὁποῖοι ὠμοιάζον μετὰ κεφαλὰς ὑπερμεγέθων καρφίων.

[Ἔπειτα συνέχεια]
ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἜΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ
[Ἐκ τῶν τῶν Δε' Ἀμιταίς.]

Φεύγουν τὰ χρόνια γρήγορα,
Μὰ κάτι ἀρίουν 'ς τὸ μωροφὸ τὸ σῶμα.
Εἶν' ἐξημέτερα ἡ μάνα μου
Κ' ὅποιος τῆ 'δῆ, τῆνε θαυμάζει ἀκόμα.

Πόσο βαθεῖά τὸ στήθος μου
Ἐγγίζει κάθε δλόγλικο φιλί τῆς!
Ζωγράφος ἂν γενόμενα
Δὲ θάκανα ἄλλη εἰκόνα ἀπ' τῆ δικῆ τῆς

Πιστὰ θὰ τῆ ζωγράφισα
Τὴν ὥρα ποῦ 'ετὰ χεῖριά μου δλη σκύδει,
Ἡ ποῦ θλιμμένη κι' ὀρθωσῆ
Τὸν πόνον 'ς τὸ χαμόγελα μου κρύβει.

Ναι, τῆ ζωὴ θεῖ νάλλαξα
Τῆ φερωτῆ μου νιότη νὰ τῆς δώσω,
Κ' ἐγὼ γερῶντι δλόχαρο
Τῆ μάνα μου νέα νὰ καμαρώσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΜΑΣ

Ἀγαπηταί μου,

ΣΩΣ, βλέποντες τὸν τίτλον τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς, θὰ νομίζετε ὅτι πρόκειται διὰ τὰ πτωχὰ, τὰ συνήθως ρακένδута ἐκεῖνα παιδία, τὰ ἀπόκληρα τοῦ κόσμου, τὰ στερηθέντα ἐνωρίς τοὺς γονεῖς των, καὶ ἀπομείναντα ἔρημα εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸ ἔλεος τῶν φιλανθρώπων. Αὐτὰ παρουσιάζονται εἰς τὴν φαντασίαν μας, πάντοτε ὅσους ἀκούσωμεν τὴν λέξιν «ὄρφανόν», καὶ πολλάκις ἐπιφοιτοῦσιν εἰς τὴν μνήμην μας οἱ στίχοι τοῦ Παράσχου, οἱ τῶσον μελαγχολικοί :

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περιλλυκὸν ἐμβαίνω
Μὲ μᾶτι δακρυομένο, μετ' ἄσπετον ὄμοιο...

Δὲν ἔχω μάνα... μέσα 'ς αὐτὰ τὰ τρία ὄμοια
Ἐρῆμασι καὶ πένιαν καὶ κρῖος κα' οἰκίῃ!

Ἄλλ' ὄχι ὑπάρχουν καὶ ἄλλου εἶδος ὄρφανὰ. Αὐτῶν ἡ ὀρφάνεια δὲν εἶνε ἐκ πρώτης ὄψεως τῶσον ἀξιοδὰκρυτος, τῶσον σπαρακτικῆ. Ἡ στερησις τῶν γονεῶν δὲν εἶ ἀπώστερεϊ τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου δὲν ἔχουν ἀνάγκην αὐτὰ τῆς συνδρομῆς τῶν φιλανθρώπων καὶ μετὰ τὸ δυστύχημα, ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὸ μέγαρον των, ἡ τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἄνετον οἰκίαν των τὰ ἐνδύματα των, καὶ πένθημα ἀκόμη, εἶνε πλοῦσια καὶ κομφά' ὁ βίος των κατ' οὐδὲν μετεβλήθη' ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα των, ἐξακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν των, συνεχίζουσι τὴν εὐτυχίαν των. . . Τὴν εὐτυχίαν των; Ἄ, ὄχι, εἶπα πολὺ... Ποτὲ δὲν θὰ θεωρήσωμεν εὐτυχίαν ἐν ὄρφανον παιδίον, ὅσον πλοῦτον καὶ ἂν εἶχῃ διὰ νὰ ζῆσῃ, ὅσους συγγενεῖς καὶ ἂν εἶχῃ διὰ νὰ τὸν περιποιηθῶν. Οἱ γονεῖς εἶνε πάντοτε τὸ πλέον δυσαναπλήρωτον κτήμα τοῦ κόσμου! καὶ εἶτε πλοῦστον εἶτε πτωχόν, εἶτε συντροφουμένον εἶτε ἔρημον, εἰς οὗτο λυπεῖται τὸν πατέρα ἢ μητέρα, θησαυρὸν τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ ναντισταθμίσουν, οὔτε οἱ θησαυροὶ τοὺς ὁποίους τυχόν ἔχει, οὔτε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὀνειροπολεῖ ἵσως νὰ ἀποκτήσῃ. . . Διὰ τοῦτο ἡ καρδιά συντριβετα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πληροῦνται δακρύων, εἰς τὸ ἄκουσμα προῦρου θανάτου γονεῶν, ἐγκαταλειπόντων ἀνήλικα ὄρφανὰ.

Ὡ, πόσον ἡ λύπη αὐτῆ εἶνε ζωηρότερα, ὅταν τὰ ὄρφανὰ αὐτὰ τύχῃ νὰ εἶνε γνωστὰ καὶ προσεληθῇ! . . Πόσον, παραδειγματος χάριν, λυπεῖται ἡ Διὰπλάσις, ὅταν μανθάνῃ ὅτι ὁ τάδε μικρὸς τῆς φίλος ἔχασε τὴν μητέρα του, ὅτι ἡ τάδε μικρά τῆς φίλη ἔχασε τὸν πατέρα τῆς! Τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας μάλιστα, τὰ τοιαῦτα σπαραξικάρδια ἀγγέλματα ἦσαν συχνότερα τοῦ συνήθους. Ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν σας ἐστίξετο ἀπὸ πολλὰ χαρτία, θὰ κένθημα περιθώρια, — ἀπὸ τὰ πλατέα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀγγέλλουν ἀμέσως μέγα καὶ πρόσφατον δυστύχημα. . . Ἄχ, καὶ ἄλλος θάνατος! ἔλεγε δακρῶδους ἡ Διὰπλάσις. Ἄχ, καὶ ἄλλη ὄρφανὰ! . . » Καὶ πόσον βαθεῖα, πόσον μητρική ἦτο ἡ λύπη τῆς! Αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι παραμυθητικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει ἐκάστοτε πρὸς τὰ ὄρφανὰ διὰ τῆς Ἀλληγογραφίας τῆς, οὔτε τὸ μυριστὸν ἐκφράζουσι ἀφ' ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ ἀγαπῶσα καρδιά τῆς.

Κύριε Φαίδων, μοὶ εἶπε προχθὲς γράφατε σεῖς ὀλίγας λέξεις διὰ τὰ ὄρφανὰ μας. . . διὰ τὰ ἀγαπημένα μας ὄρφανὰ. Δεῖξτέ τους πόσον αἰσθανόμεθα τὴν θλίψιν των. . . κριμετὰ νὰ τὴν συμμερισθῶν ὅλοι οἱ φίλοι μας. . . προσπαθήσατε νὰ τὰ παρηγορήσετε. . . Ὡς προπαθήσω. . . Ἄλλα τί νὰ γράψω; Τί εἶνε ἱκανὴ νὰ εἴπῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ γλῶσσα, εἰς τῶσφ μεγάλα δυστύχημα; Πόσας λέξεις παρηγορίας νὰ εὔρω εἰς τοιοῦτον πένθος; Τίποτε, τίποτε δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω, εἰμὴ μόνον νὰ νυφύσω τὸν νοῦν μου καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ νὰ Τὸν παρακαλέσω, μετὰ τὴν ζέσιν ὅση εἶνε ἡ συμπάθειά μου πρὸς τὰ ὄρφανὰ. Αὐτὸς νὰ τὰ βοηθήσῃ, Αὐτὸς νὰ τὰ παρηγορήσῃ! Εἶνε ὁ ἀπόλυτος Κύριος τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, εἶνε ὁ Πατήρ ὄλων τῶν ὄρφανῶν. Αἱ βουλαὶ Του εἶνε ἀνεξιχνίαστοι. Κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορήσῃ ποτὲ νὰ εἴπῃ, διατὶ ἠθέλησε νὰ καλέσῃ πλοῦσιον Του τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα ἐνὸς μικροῦ πλάσματος Του, καὶ νὰ μείνῃ δι' αὐτὸ ὁ μόνος Πατήρ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῶ ὄυρανῶ. . . Καὶ μήπως αὐτὸς μόνον, ἐν τῆ ἀπειρῶ του ἀγάπῃ, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀναπληρώσῃ πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην; μήπως αὐτὸς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὰς πληγωμένας μικρὰς καρδίας τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας;

Σεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὅσοι ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχετε, ἐκτός τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, καὶ τοὺς ἐπὶ γῆς ἀντιπροσώπους Του, τοὺς Γονεῖς σας, συμπαθεῖτε, ἀγαπατε, παρηγορεῖτε τὰ δυστύχη ἀδελφία σας, ὅσα δὲν τοὺς ἔχουν πλέον, — εἶτε πλοῦσια εἶτε πτωχά, εἶτε εἰς μέγαλα κατοικοῦν, εἶτε εἰς τοὺς δρόμους περιφέρονται, εἶτε τὸν ἄρτον ἐπαίτου, εἶτε μόνον τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην. . .
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Όσοι γνωρίζετε την γερμανικήν, θα γνωρίζετε βεβαίως εκ των πρώτων και το περίφημον εκείνο ποίημα του μεγάλου Γκαίτε, το οποίον επιγράφεται «der Erlkoenig» και αρχίζει ούτω:

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?

Το ποίημα τούτο δημοσιεύομεν σήμεραν κατ' επιτυχαστάτην παράφρασιν του κ. Ν. Χατζιδάκη, συνοδεύοντες αυτό, — δικλή ή επιτυχία, — και διά της ανωτέρω Μαγικής Εικόνας.

Βλέπετε τὸν πατέρα ἐπὶ τοῦ τρέχοντος ἵππου, σπύγγοντα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τρέμασμένον ἀγέρι του; Ναι! ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Βασιλεὺς ὁ Δράκοντας; — Ἐ, οἱ Δράκοντες δὲν βλέπονται τόσον εὐκόλως... Πρέπει νὰ φάτε πολύ, μὰ πολύ. Καὶ τότε, ὅσοι ἔχετε τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπετε φαντάσματα, θὰ ἴδῃτε καὶ τὸν Δράκοντα, μὲ τὸ στέμμα του, μὲ τὴν οὐρανὸν του, ἀπαράλλακτον τηλεοπάντων ὅπως περιγράφεται εἰς τὸ ποίημα.

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 182)

— Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ σας ἐπιστρέψω τὸ ὠρολόγιόν σας ἀκέραιον, εἶπεν ὁ ταχυδακτυλουργός· ἀλλὰ νομίζω ὅτι μία γενικὴ ἐπισκευὴ κατέστη ἀναγκαία. Καὶ ἐνῶ ἔλαγε ταῦτα, ἔθεσε τὸ θραυσθὲν ὠρολόγιον εἰς ἓνα γουδί, καὶ ἤρχισε νὰ το κοπανίζει.

— Φθάνει, φθάνει... Τί χυδαία ἀστειότης! ἐπιθύριζεν ὁ καρδινάλιος Μορίν.

— Λαμπρά, λαμπρά, ἡ ἐργασία προχωρεῖ, ἔλεγεν ὁ ταχυδακτυλουργός ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ κοπανίζει τὰ θρύμματα λαμβάνοντα σήχημα.

Όλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν πλησιάσει, ἀκολουθοῦντες τὸν Πάπα, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ὀργίλα βλέμματα κατὰ τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ. Εἰς τὸ γουδί δὲν εὐρίσκειτο πλέον παρὰ εἰς ἀμόρφος σωρὸς συγκεκλιμένος ἐκ χρυσοῦ, ἐλατηρίων καὶ πολυτίμων λίθων.

Ποῦς εἶνε αὐτὸς μὲ τ' ἀλόγο 'στὸ δάσος τόσο βράδυ; Πατέρας μὲ τ' ἀγέρι του περνοῦνε 'στὸ σκοτάδι. Κρατάει τὸ παιδάκι του σφιχτὰ 'στὴν ἀγκυλιά του, Ζεσταίγει τὰ χεράκια του μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ του.

— Γιατί μὲ τρόμο, ἀγέρι μου, κρύβεις τὸ πρόσωπό σου; — Τὸν Βασιλιά τὸν Δράκοντα, μπαμπά, δὲν βλέπεις μπρός σου; Τὸν Βασιλιά τὸν Δράκοντα μ' οὐρὰ καὶ μὲ κορῶνα. — Εἶν' ἓνα μαῦρο σύννεφο, παιδί μου, τοῦ χειμῶνα.

« Ἐλα, γλυκὸ ἀγοράκι μου, ἔλα μαζί μ' ἐμένα, Χίλια παιγνίδια ὡμορφα θὰ παίξω ἐγὼ μ' ἐσένα. Χίλια λουλουδία ἀλόδρσα θαύρης 'στὸ περιγιάλι, Κ' ἡ μάνα μου φορέματα χρυσὰ θὰ νὰ σου βάλῃ.»

— Πατέρα μου, πατέρα μου, καὶ δὲν ἀκούεις τώρα, Ὁ Βασιλεὺς ὁ Δράκοντας πόσα μου τάζει δῶρα; — Πούχασε, παιδάκι μου, τ' ἀκούω: σὲ φοβίζει Ὁ ἄνεμος ποῦ γύρω μας μέσ' 'στὰ κλαδιά σφυρίζει

« Θέλεις, χρυσὸ ἀγοράκι μου, θέλεις νάρθηες μαζί μου; Οἱ κόρες μου οἱ Νεράιδες σὲ καρτεροῦν, παιδί μου. Πρώτες 'στὴς νύχτας τὸν χορὸ οἱ κόρες μου γυρίζουν, Καὶ μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς γλυκὰ θὰ σε κοιμίζουν.»

— Πατέρα μου, πατέρα μου, δὲν βλέπεις πῶς σιμάνουν Τὸ Βασιλιὰ τὸν Δράκοντα οἱ κόρες καὶ με ζώνουν; — Παιδάκι μου, παιδάκι μου, τίς βλέπω: σὲ φοβίζουν Μόνο οἱ ἰτίες, ποῦ γύρω μας μέσ' 'στὸ σκοτάδι ἀσπρίζουν

« Ἐσ' ἀγάπησα, μ' ἐμάγευσε ἡ ὡμορφιά σου ἡ θεία. Δὲν ἔρχεσαι μὲ τὸ καλὸ; σὲ παίρνω μὲ τὴν βία. — Πατέρα μου, πατέρα μου, ἄχ! σφίξε με, μ' ἀρπάξει! Ὁ Βασιλεὺς ὁ Δράκοντας, πατέρα, μὲ σπαράζει!

Ἐρρίγησε ὁ πατέρας του, καὶ βιάζει τ' ἀλόγο του. Καὶ σφιγγεῖ 'στὴν ἀγκυλιά του τὸν ἀμοιρο τὸν γιὸ του, φθάνει μὲ κόπο σπίτι του, μὲ στήθος πικραμένο. Ὁ Βασιλεὺς ὁ Δράκοντας, πατέρα, μὲ σπαράζει!

(Göthe) Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

— Ἄς ἴδωμεν, ποῦ θέλει ἡ Ὑμετέρα Ἐξουχότης νὰ εὐρῆ τὸ ὠρολόγιόν της; ἠρώτησεν ὁ ταχυδακτυλουργός τὸν καρδινάλιον.

Ὁ Καρδινάλιος ὕψισσε τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἀπήνησε.

— Ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ το εὐρετε; ἄς ἴδωμεν. — καὶ προσεποινήθη ὅτι ἐξήτεται — ἴσως εἰς τὴν τσέπην τοῦ προσώπου, τὸ ὅποῖον δὲν εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὡς συμβαθῆν μου. . . εἰς τὴν τσέπην τοῦ Ἁγίου Πατρός!

— Εἰς τὴν ἰδικὴν μου! ἀνεφώνησεν ὁ Πάπας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκπληκτος ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ θυμιάσιον ὠρολόγιον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀδάμαντες ἐσπυθηρῶν ὑπὸ τὰ ἐκπληκτικὰ βλέμματα τῶν παρισταμένων! Ὁ Ροβέρτος Χουδὲν, ἐπωφελομένον τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ἐχαιρέτισε μειδίων καὶ ἀπεσώθη.

Τὴν ἐπαύριον ὄλοι αἱ ἀριστοκρατικαὶ αἰθούσαι τῆς Ρώμης τὸν κατεζήτουν. Ἡ φήμη του εἶχε στερεωθῆ καὶ ἡ τύχη του ἦτο πλέον ἐντελῶς ἐξησφαλίσμενη.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ τύχη ἐβοήθησε πολὺ τὸν ἐνδοξον ταχυδακτυλουργόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατέστη βραδύτερον διάσημον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος. Εἰς τὸ ὠρολογιοποιεῖον ὅπου ὁ Ροβέρτος Χουδὲν ἐεργάζετο, ἐν Ρώμῃ, ὁ Καρδινάλιος Μορίν εἶχε δώσει τὸ θαιμιάσιον ὠρολόγιόν του πρὸς καθαρισμόν, ὁ δὲ ταχυδακτυλουργός, καταμαγευμένος ἐν τῆς ὠραιότητος τοῦ καλλιτεχνήματος, εἶχε κατασκευάσῃ ἐν ἀπαράλλακτον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τὸ εἶχε κοσμηθῆν διὰ ψευδῶν λίθων. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν προσεκληθῆ εἰς τὸ Βατικανόν, ἔφερε κατὰ τύχην μαζί του τὸ ψευδοκαλλιτέχνημα αὐτό. Ἀκούσας ἐκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Καρδινάλιου Μορίν, ἐνεπνεύθη εὐθύς, ἐζήτησε τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὅποῖον ἀπέκτησε, εἰδόμενος ὑπὸ πρίας περιστάσεις, τὸ ἀντικατέστηε διὰ τοῦ ψευδοῦς, τὸ ὅποῖον καὶ κάτεθρομμῆσε, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἔχασε τὸ

ἀληθὲς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Πάπα, ὅταν ἡ Ἀγιότης του εἶχε πλησιάσῃ διὰ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸ γουδί! Ὁλίγη δεξιότης ἤρχισε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἄποῦν αὐτὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐξεσφάλισε τὸ μέλλον τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ. Ἀλλὰ τούτο ἀκριβῶς μᾶς διδάσκει ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν χρειάζεται μόνον ἐ ὁ ρ ἰ ἰ α, ἀλλὰ καὶ ἐ τ ο ἰ μ ὁ τ η ς διὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τις αὐτήν. [Κατὰ τὸ Γαλλικόν τοῦ Α. Verniot]. Κ. Α.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 188)

— Τώρα θὰ ἔλθουν οἱ ἄνδρες νὰ φάγουν, εἶπεν ἡ χωρική. Σταθίτε λιγάκι... Ἄ, νὰ τους κηῖρα! ἔφθασαν! Τρεῖς χωρικοὶ, μὲ τὸν οἰκοδεσπότην ἐπὶ κεφαλῆς, εἰσῆλθον εἰς τὸν οἰκίσκον, ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἤρχισαν νὰ τρώγουν τὴν σούπαν, τὴν ὁποίαν τοῖς παρέθεσεν ἡ οἰκοδεσποῖνα.

— Ἔχει καὶ γιὰ σᾶς, μικρά μου, εἶπεν ἡ καλὴ γυναῖκα, καὶ ἔδωκεν εἰς τὰ παιδιά ἀπὸ ἓνα μεγάλο πιάτο μὲ σούπαν. Κατόπιν εἶπε πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφαινότο οἰκοδεσπότης:

— Ἐχασαν τὸ δρόμο... καὶ καθὼς φαίνεται, πεινοῦν πολὺ. Ἀφ' οὗ ἐφαγαν τὴν σούπαν των, ἡ Μηλιὰ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην της λεπτὰ διὰ νὰ πληρώσῃ. — Φύλαξε τὰ λεπτὰ σου, κόρη μου, εἶπεν ἡ γυναῖκα. Ἐμεῖς δὲν πωλοῦμε φαγί.

Ἡ Μηλιὰ τὴν εὐχαρίστησε καὶ τὴν ἠρώτησε ἀπὸ ποῦ εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Παρισιοῦ, καὶ ἀν τὸ Παρίσι εἶνε πολὺ μακρὰ.

— Ἐτοιμάζεσθε γιὰ τὸ Παρίσι; ἰ ἀνέκραξε μ' ἐκπλήξιν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρας. Ἄ, δὲν εἶνε πολὺ κοντὰ βέβαια... Καὶ ποῦθιὰ ἂν ἦσθε, πάλιν θὰ ἠθέλατε καίρο καὶ καιρὸ γιὰ νὰ φθάσετε... Νὰ ὁ δρόμος... φαίνεται ἀπ' ἐδῶ καὶ πηγαινεὶ ὅλο ἴσια.

Ἡ Μηλιὰ ἐχαιρέτισε τὴν συντροφίαν, ἐπῆρε τὸν Γιαννάκην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐξέκρινε διὰ τὸν δρόμον ποῦ της εἶχαν δειξῆ... Ἀν δὲν εἶχαν πτερά, εἶχαν ὁ μως γερὰ πόδια, καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν τα ἐτρέμαζε. Ἡ Μηλιὰ ἦτο δέκα ἐτάων, ὁ Γιαννάκης ἦτο ὀκτώ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἶνε κανεὶς δυνατός, ἡ τοῦλάχιστον νομίζει ὅτι εἶνε.

Ἡ Μηλιὰ ἐκύτταξεν ὀπίσω της καὶ εἶδεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἤρχοντο κατόπι των. Τί; μήπως ἠθέλαν νὰ τα καταδιώκουν καὶ νὰ τα συλλάβουν;

Φοβισμένα τὰ παιδιά ἀνέβησαν εἰς τὸν φράκτην ἐνδὸς ἀγροῦ καὶ ἐκεῖ ὀπίσω ἐκρύφθησαν, ὥς νὰ προπεράσουν οἱ ὑποκοί ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ ἡ σούπα τὰ εἶχε βαρύνῃ εἶχαν πολὺν καιρὸν νὰ φάγουν τόσῳ ὠραίαν σούπαν, μὲ καρῖα καὶ μὲ πατάτες... Χωρὶς νὰ θέλουν λοιπὸν ἐκλείσαν τὰ μάτια καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Ὅταν ἐξύπνησαν, ἦτο σχεδὸν μεσημέρι. Εἶχαν λησμονήσῃ ὅτι δὲν εὐρίσκοντο πλέον εἰς τὸν ἀσφαλὴ των Βράχων καὶ εἶχαν κοιμηθῆ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἠθέλαν... Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ ἀναπληρώσουν τὰς ὄρας που εἶχαν χάσῃ, ἐπιταχύνοντες τὸ βῆμα.

Ἤρχισεν πλὴν νὰ νυκτῶνῃ, ὅταν οἱ μικροὶ ὄδοιπόροι εἶδαν ἀπὸ μακρὰν ἐν κωδινοστάσιον. Σημαῖον ὅτι ἐκεῖ πέρα ὑπῆρχε χωριὸν. Τὸ πρῶτον αἰκήμα, τὸ ὅποῖον συνήντησαν, ἦτο ἐν πανδοχεῖον. Ἐμῆθησαν μέσα καὶ οἱ δύο, εἶδαν μίαν γραῖαν, ἡ ὁποία ἐγενεθε, καὶ της ἐζήτησαν φαγητόν.

— Ἐγυστε νὰ πληρώσετε; Ἄμα εἶδεν ὅτι εἶχαν χρήματα, ἡ γραῖα τοὺς ἔδωσε ψωμί, βούτυρον καὶ μέλι. Τὰ παιδιά ἠρώτησαν ὑστερα, ἀν ἤμποροῦσαν νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ. Ἀντὶ μικρῶς ἀμοιβῆς, ἡ γραῖα ἐδέχθη νὰ τα βάλῃ εἰς μίαν ἀκρὴν, ἐπάνω εἰς δύο δωματία ἀγύρου... Ἄ, πολὺ ὀλίγον ἀναπαυτικά ἐπέραςεν τὴν νύκτα εἰς τέτοιο κρεβάτι! Δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄφησαν πολὺ πρῶι, χωρὶς νὰ λυπηθοῦν, καὶ ἐφυγαν, ἀφ' οὗ ἐπλήρωσαν τὰ ἔξοδα καὶ ἠγγράσαν ὀλίγον ψωμί.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς καὶ τὰς δύο ἄλλας κατόπιν, ἡ ὄδοιπορία των ἐξηκολούθησε χωρὶς καμμίαν ἀξιωμακρόν κινήσειον. Δὲν τους ἐλείψεν οὔτε ἡ τροφή, οὔτε ἡ στέγη. Παντοῦ ἐδέχθησαν μὲ προθυμίαν. Μόνον τὴν τετάρτην ἡμέραν δὲν εὐχαριστήθησαν πολὺ, διότι ἠναγκάσθησαν νὰ κοιμηθοῦν μέσα εἰς ἓνα σταῦλον. Παντοῦ ἡ Μηλιὰ ὠμιλοῦσε διὰ τὸ Παρίσι· ἀλλ' ἄμα εἶδεν ὅτι ὤψεπιτοπλεῖστον δὲν τὴν ἐπίστευαν ἡ τὴν ἐπεριγελοῦσαν, δὲν ἐτόλμουςε πλέον νὰ ἐρωτήσῃ κανένα, τί ἀπόστασις τοὺς ἐχώριζεν ἀκόμη.

Οἱ ὄδοιπόροι ἤρχισαν πλὴν νὰ ἐξαντλοῦνται. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἀνησυχούσαν, ποῦ τους εἶχαν τελειώσῃ καὶ τὰ χρήματα. Καὶ τώρα τί θὰ ἐγίνοντο;

— Μηλιὰ, λές νὰ φθάσουμε σήμερα 'στὴ θεία Κατίνα; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης ἐκεῖνο τὸ πρῶι, μόλις ἐξύπνησαν.

— Μήπως ξεῦρω κ' ἐγὼ; ἀπήνησεν ἡ Μηλιὰ.

Πραγματικῶς, μήπως ἤξευρε; . . . Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ λάμπῃ, διαλύων τὴν ομίχλην τῆς πρῶιας, τῆς ἐξίδε θάρρος καὶ ἐλπίδα.

Τότε ἐπέραςεν ἀπ' ἐκεῖ μίαν βερδαμάξα, τὴν ὁποῖαν ὠδηγοῦσεν ἓνας ἄνθρωπος, μ' ἓνα μεγάλο ραβδί εἰς τὸ χέρι. Τὰ παιδιά τὴν στιγμήν ἐκαίνην ἐκάθηστο ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ χαλίνα. Ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἡ Μηλιὰ ἀπεφάσισε νὰ τον πλησιάσῃ καὶ νὰ τον καλημερίσῃ.

— Τί θέλεις, κόρη μου; ἠρώτησεν

« Ἐπῆρε τὸν Γιαννάκην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐξέκρινε διὰ τὸν δρόμον ποῦ της εἶχαν δειξῆ... (Σελ. 197, σελ. α').

ὁ ἀμαξᾶς. Δὲν ἔχω τίποτε μαζί μου, γιὰ νὰ σου δώσω... Ἔσεῖς δὲν εἰσθε ἀπ' ἐδῶ, βέβαια. Ποῦ πηγαινεὶτε;

— Πηγαινομε 'στὴ θεία μας τὴν Κατίνα, εἶπεν ἡ Μηλιὰ. Ἀλλὰ ἔχουμε κουρασθῆ τόσῳ πολὺ, ποῦ ὁ ἀδελφός μου δὲν θέλει πειὰ νὰ περπατήσῃ.

— Καὶ ποῦ μένει ἡ θεία σας; Ἡ Μηλιὰ δὲν ἐτόλμηση νὰποκριθῆ; εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνθυμήθη λοιπὸν ἓνα ὄνομα τόπου, ὀλως διόλου κατὰ τύχην, καὶ εἶπε:

— 'Στὴ Λάνδη!

Ἰπῆρχεν εἰς τὴν περιοχήν ἐκείνην ἓνα μεγάλο κτῆμα μὲ πύργον, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Λάνδη.

— Ἄ, εἰς τοῦ κυρίου Δούμανη; εἶπεν ὁ ἀμαξᾶς. Μὰ θάρρηστε πολὺ νὰ φθάσετε. Εἶνε σχεδὸν ἐξ λευγῆς ἀπὸ ἐδῶ.

Εμπορώ να σας πάρω με το αμάξι μου. Θα προχωρήσετε έτσι, αλλά όχι πολύ. Περίεργον πράγμα να σας αφήσουν μονάχα να κάμετε τόσο μακρυνό ταξίδι! — Μα ξεύρετε, οί γονεῖς μας ἀπέθαναν.

— Ω, τὰ καίμενα! Ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης ἀνέβησαν εἰς τὴν βωδάμαζαν καὶ σὲ ὀλίγον εἶχαν λησιμονήσῃ ὅλην τὴν κούρασιν. Τὶ εὐχάριστον ταξίδι! Κάθε τιναγμὸς τῆς ἀμάξης τοὺς ἔκαμνε νὰ γελοῦν, καὶ οὐτε τοὺς ἐτρόμαζε πλέον ὁ ἀτελείωτος δρόμος, ὁ ὅποιος ἐξετείνετο ἔμπρὸς των. Ἐπειούσαν ὁμῶς.

Ἡ βωδάμαζα ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ἐξώθραν ἐνὸς ἀγορηκίου.

— Ἐγὼ ἐφθάσα! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Ἐκραξὲ τότε καὶ ἐπαρουσιάσθη μία ὑπηρέτρια.

— Δόσε ἑστὰ παιδάκια, τῆς εἶπεν, ἀπὸ ἓνα παξιμαδί, ἀπ' αὐτὰ που εἰμώσατε σήμερα, καὶ καλὸ ταξίδι, παιδιά μου! ἐξηκολούθησε. «Μα τελειώσῃ ὁ ἀνήφορος, πάρετε τὸ δρόμο δεξιὰ καὶ θά φθάσετε ἐπὶ τὴν Ἀλάνθη συντομώτερα.»

Ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης ἔφυγαν τὸ λιτώτατον ἐκεῖνο πρῶγευμα καὶ ἐξεκίνησαν. Συχνὰ ἐσταματοῦσαν διὰ νάναπαύωνται δὲν ἔξυραν πλέον τοῦ πηγαινίον καὶ ἡ κούρασις των ἤδρανεν ὀλονέν.

Εἰς ἓνα καταπράσινον λιβάδι ἔβοσκον δύο τρεῖς ἀγελᾶδες, μὰ γίδα καὶ ἓνα κατοικᾶκι. Οἱ μαστοὶ τῆς γίδας ἦσαν φουσκαμένοι ἀπὸ τὸ πολὺ γάλα.

— Ἀ, πῶς ἤθελα νὰ πῶ λίγακι, Μηλιὰ! εἶπεν ὁ μικρὸς διψῶ καὶ πεινῶ τόσο πολὺ!

— Τὸ γάλα δὲν εἶνε δικό μας, Γιαννάκη μου.

— Εἶνε τοῦ κατοικιοῦ, τὸ ξεύρω, ἀλλὰ τὸ κασιτὶ θά βρῆ καὶ ἄλλο τὸ βράδυ. ἐνῶ ἐμεῖς ποῖος τὸ ξεύρει ἂν θὰ βροῦμε!

— Μὴν κάμης τέτοιο πρᾶγμα, Γιαννάκη.

— Λιγάκι... μονάχα δύο τρεῖς γουλιές.

Καὶ ὁ μικρὸς ἐξηπλώθη ἀνάσκελα ἀποκάτω ἀπὸ τὴν γίδαν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν βυζᾶνη, ὡς νὰ ἦτο τὸ κατοικᾶκι τῆς.

— Ἐ, εἶ! κλέφτη! ἤκούσθη τότε μία θυμωμένη παιδικὴ φωνή. Ἐστὺ λοιπόν κινεῖς τὸ γάλα τῆς γίδας μου; Ἔ! αὐτὸ σήμερα τὸ πρωτὸ δὲν εἶχε στάλα!

Ὁ Γιαννάκης ἐσηκώθη ἀμέσως, κάτωχαρος.

— Ἐλα, μὴ μας κάμης τώρα καμμία ἱστορία, εἶπε με παρακλητικῶν ὄψος ἡ Μηλιὰ, ὡχρὰ ὄσον καὶ ὁ ἀδελφός τῆς.

«Ἐπειτα συνέχεια.»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

(Ἰδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 13ον φυλ., σελ. 102)

Δὲν ἔξευρα ὅτι τόσο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου γνωρίζουν τὰ γερμανικά, καὶ δὲν ἤλπιζα ποτε νὰ λάβω τόσο πολλὰς, ὅπερ τὰς ἐκατόν, μεταφράσεις. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ ἡμισὺ αὐτῶν τῶν μεταφράσεων εἶνε ἔργα ὀλιῶν ἀρχαρίων σπουδαστῶν τῆς γερμανικῆς, οἱ ὅποιοι, με ὅλην τὴν βοήθειαν τοῦ λεξικοῦ, δὲν κατώρθωσαν νάποδώσουν πλήρη τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου. Ἄλλ' ἀπὸ τὰς ἄλλας, τὰς καλὰς μεταφράσεις, πόσαι εἶνε αἱ ἐντελῶς δοκίμοι, καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ εἰς τὸ ὅρος, καὶ πόσον ἐδασανίσθη, συγίζουσα καὶ τὰ ἐλάχιστα, ἔως νὰ εὐρω μεταξὺ αὐτῶν τὴν ἀξίαν βραβεῖου!

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐκίνησαν πολὺ τὴν προσοχὴν μου αἱ ἐξῆς μεταφράσεις: α) τὸ Δίνου Ν. Κογέβιν α, με τὴν ὄριαν ἀπόδοσιν τοῦ τελικοῦ διστίχου, τὴν ὀριαιότεραν ἀπὸ ὅλας τῶν ἄλλων μεταφράσεων: Κεῖματ' ἀδικουμάεσσα κανεῖς ἄς μὴ φυλάξῃ Συχνὰ τὸν κλέπτη ὁμολογῶν καὶ διαλαλῶν [τὴν πράξι.]

β) τῆς Καρδερίνας, με τὴν ὀμαλοτάτην γλωσσὴν τῆς γ) τῆς Δέσας, ἡ ὁποία με μίαν εὐφυστάτην μεταθέσιν λέξεων, κατώρθωσε νὰ ἐξεληγνήσῃ λαμπρὰ τὴν ἐξῆς φράσιν, ἡ ὁποία διὰ τοὺς περισσότερούς ὑπῆρξε σκόπελος: «Μόνον μίαν δυσκολίαν δὲν εἶχε προῖδη ἐξ ἀρχῆς ἡ Βριγίττα. Πρὸς μεγάλου τῆς τρέμον, μάλιστα ἡ κόττα ἐγέννησε τὸ αὐγόν, ἤρχισε νὰ κακαρίζη».

δ) τῆς Νεράιδας τὸ Ἄλφρειο, πιστοτάτη καὶ συγχρόνως ἄνευ ἔχνους γερμανισμοῦ, με τὸ ἐξῆς ἐπιτυχέστατον διστίχον: Μὴ δέξου εἰς τὸν ἄκρον σου ποτὲ τὸ ἔξονον [κεῖμα]. Πολλάκις μόνον ἐξ αὐτοῦ προδίδεται τὸ [πρῖμα].

ε) τῆς Σουσουράδας, εἰς μίαν ὀριαιότατην καὶ ἀπλουστάτην γλωσσῶσαν, ἡ ὁποία μοῦ ἤρесе τόσο πολὺ, ὥστε ἀφέντως θά τὴν ἐβράβευσα, ἂν καὶ τὸ τελικόν διστίχον τὸ εἶχε μεταφράσῃ ἐμμέτρως (κατὰ ρητὸν ὄρον τοῦ Διαγωνισμοῦ) δὲν ἀντέχω ὁμῶς νὰ μὴ τῆς δημοσιεύσω ἐν μικρὸν ἀπόσπασμα:

«Ἡ Βριγίττα σηκώνεται μάνι-μάνι, κλίνει τὴν πόρτα, πιάνει τὴν κοτούλα καὶ τὴν πάει εἰς μὴ καμάρια, ἀπάνω ἐπὶ σοφίτα. — Ἐδῶ πρῶσα θά τὴν τρέψω ἐγὼ κρυφά, λέει, καὶ ἀγάλλι πᾶγάκι θά μου κάνει κανένα-δου δουλινεσ αὐτὰ.» — Ἀληθινὰ, τὸ πρῶτὸν ἀμέσως ἡ κόττα ἔκανε ἐν αὐγῷ. Μὰ ἓνα πρᾶγμα μονάχα δὲν λογάρισσε ἡ καλὴ μας ἡ Βριγίττα, ποῦτο εἶδε ὕστερα μετὰ τὸ αὐγὸν, ἤρχισε νὰ κακαρίζεται δυνατὰ.

Ἡ Βριγίττα, πτωχὴ ὄραντρια, ἐπάθητο μίαν ἐσπέραν μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐγενεθε. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἰσῆλθε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, με βήματα ἀργὰ καὶ μετρημένα, μία ὄρνις, ἡ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τὴν γειτόνισσαν. Ἡ Βριγίττα ἐκλείσε γρήγορα τὴν θύραν, συνέλαβε τὴν ὄρνιθα καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην μικρὸν δωμάτιόν τῆς. «Ἐδῶ θά τὴν τρέψω κρυφίως» εἶπε «καὶ τοιουτοτρόπως θά ἀποκτήσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον μερικάς δουκαδάδας αὐγῶν». Πραγματικῶς τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτὸν ἀμέσως ἡ ὄρνις ἐγέννησεν ἓν αὐγόν. Ἡ Βριγίττα ὁμῶς, πρὸς μέγιστον τρέμον τῆς, δὲν εἶχε προῖδη μίαν περίστασιν. Μόλις δηλαδὴ εἶχε γεννηθῆ τὸ αὐγόν, ἡ ὄρνις ἤρχισε νὰ κακαρίζη δυνατὰ. Ἡ Βριγίττα ἀνέβη γρήγορα τὴν κλίμακα διὰ νὰ τὴν

καὶ ε') τῆς Νεραίδας. Αὐτὴ ἡμέτερατος δὲν εἶνε περισσότερο ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω πιστὴ καὶ ἀκριβῆς, με ὅλην τὴν ἀναγκαίαν ἐλευθερίαν. Ἐχε ὁμῶς τὸ προσόν, νὰ εἶνε ἡ γλαφυρότερα, ἡ κομψότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, καὶ με τὸ ἀρκετὰ καλὸν διστίχον, τὸ ὅποιον εἶχε εἰς τὸ τέλος, μοῦ φαίνεται ἡ σχετικῶς ἀρίστη.

- Λοιπὸν: Α' Βραβεῖον: ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ. Β' Βραβεῖον: ΛΟΥΣΟΥΡΑΔΑ, ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΛΑΦΕΙΟΥ. Γ' Βραβεῖον: ΑΒΑ, ΚΑΡΑΕΡΙΝΑ, ΔΙΝΟΥΣ Ν. ΚΟΓΕΒΙΝΑΙ.

Μοῦ ἐστειλαν ἐπίσης μεταφράσεις, ἂς εἶας παντὸς ἐπαίνου καὶ οἱ ἐξῆς:

Ἐγγίνιος Καζιζμητηρίου, Ἀσπροποταμίτης, Νικόλαος Γ. Παλάσιος, Πλοίαρχος Λαν Γκό, Κύμα τῆς Σαλαμίνας, Θεόδ. Γ. Καραγιάννης, Ε. Ι. Κ., Ἰωάννης Εὐσταθιάδης, Ποιητρία Σαυρὸς, Παπαρόνα τῆς Πεντέλης, Ὀρειοπόλιον Καζαφίνιον, Σκολλῆς τῆς Γῆς, Δημ. Π. Δρίθας, Κοιτοπεθῆσις, Ἐρυθρὰ Καμέλια, Ἰωάννης Γ. Μπούμπουλης, Π. Π. Σκουμπούρης, Ὀβρανία Σ. Δουδάρα, Μέλλιον Ναυαρχος, Ταγαροία Κόρη, Ἀλέξανδρος Σ. Ὀκονομίδης, Παρόγιος Πελαργός, Ἀργυρὸς Μ. Παπαμάχου, Τρυγονάκι καὶ Κερανοδόλος Ζεῦ

Θιναφέρου εὐφώμης καὶ τοὺς ἐξῆς:

Χαλασμοὺς Κόσμου, Ἄρατος, Δημ. Σ. Κουρολάς, Συριατὴ Ἀμαλῶν, Θαλασσία Δάρα, Ἐσθινὸν Ἄστρον, Συριατὴ Ἰππότερη, Φιλαμερικανίς, Φελον Φιλοθέτης, Ἀργιναυαρχος Ἐρυθριάδης, Ἀθ. Ι. Δραγατιώτης, Θέλιπος, Ἀρδιομόνος Μερλιός, Ε. Ἰσδορόπουλος, Ἰσομωτιάτικη Διακάδα, Παπαρόνα τοῦ Τσομαῖῦ, Βασιλεὺς τῶν Ὠριῶν, Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, Ἀριστοκρίττος, Ἐβερωνητὴς τῶν Ψευδωνόνων, Κόρη τῆς Ἐλλάδος, Τσουκνίδα τῆς Τερψιδίας, Μαζαρονάδα καὶ Μικρὸς Πιανίνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΟΡΝΙΣ

(Ἡ Βραβευθεῖσα Μετάφρασις)

Ἡ Βριγίττα, πτωχὴ ὄραντρια, ἐπάθητο μίαν ἐσπέραν μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐγενεθε. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἰσῆλθε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, με βήματα ἀργὰ καὶ μετρημένα, μία ὄρνις, ἡ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τὴν γειτόνισσαν. Ἡ Βριγίττα ἐκλείσε γρήγορα τὴν θύραν, συνέλαβε τὴν ὄρνιθα καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην μικρὸν δωμάτιόν τῆς. «Ἐδῶ θά τὴν τρέψω κρυφίως» εἶπε «καὶ τοιουτοτρόπως θά ἀποκτήσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον μερικάς δουκαδάδας αὐγῶν». Πραγματικῶς τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτὸν ἀμέσως ἡ ὄρνις ἐγέννησεν ἓν αὐγόν. Ἡ Βριγίττα ὁμῶς, πρὸς μέγιστον τρέμον τῆς, δὲν εἶχε προῖδη μίαν περίστασιν. Μόλις δηλαδὴ εἶχε γεννηθῆ τὸ αὐγόν, ἡ ὄρνις ἤρχισε νὰ κακαρίζη δυνατὰ. Ἡ Βριγίττα ἀνέβη γρήγορα τὴν κλίμακα διὰ νὰ τὴν

κάμῃ νὰ σιωπήσῃ. Ἐν τούτοις ἡ γειτόνισσα εἶχεν ἤδη ἀκούσῃ τὸ κακαρίσμα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὀβρίζουσα μεγαλοφῶνως, καὶ ἐπῆρεν ὀπίσω τὴν ὄρνιθά τῆς. Μέχρι τούτου ἡ Βριγίττα εἶχε λάβῃ πολλάκις ὡς δῶρον ἀπὸ τὴν κλουσίαν γειτόνισσαν, ἀλεύρι, βούτυρον καὶ αὐγά ἀπ' ἐκείνην ὁμῶς τὴν στιγμὴν δὲν ἔλαβε πλέον τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα, καὶ ἐκτός τούτου ἀπέκτεθη καὶ φημὴν κλεπτρίας.

Ἐπὶ στίμῃ σου μὴ ἀνεχθῆς καλὸν κακῶς ἀποκτηθῆναι, Δίδει συχνάκις τὴν κλοπὴν φωνάζει ἔξω τὸ κλαπέν. ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, ἐτῶν 16.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Βαβὴν ἀσέφης τοῦ Κερανοῦ: Ὁταν ἡμεῖς εἴχαμεν πρώτην τοῦ μηνός, οἱ πρῆγοι εἶχαν 13. Σήμερα λοιπόν τοῦ ἡμεῖς ἔχομεν τριάντα. ἐκεῖνοι ἔχουν... σαρᾶνε θυλὸν

Ὁ Φασαριὰς ἐπιστρέψων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, λέγει πρὸς τὸν κατέρα του με παρὰπονον: —Μπαμπά, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐθύριξε ἓνας ἄνθρωπος με δίσκου καὶ ἐμοίρασε πεντάρας. Ἐμένα ὁμῶς δὲν μου ἔδωκε καμμιά

Τὸ Σπῆτρον τοῦ Διδὸς ἐκάθητο ἀσκεπῆς ἔκθρον τῆς θύρας μετὰ τὸν μικρότερον τὸν ἀδελφόν, ὅτε, διερχόμενος φίλος τις, τὸ ἐχαίρεισε με τὸ καπέλον του.

Καὶ τὸ Σπῆτρον τοῦ Διδὸς, στεφόμενον πρὸς τὸν ἀδελφόν του, λέγει ζωηρῶς: — Τρέχα νὰ μου φέρῃς τὸ καπέλο μου, νὰ τὸν χαίρεισω κ' ἐγὼ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ 15 Ιουνίου, δηλαδὴ μεθαύριον, λήγει ὀριστικῶς ἡ προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν «Πρόπαντα τὸν Νικίτου», τὸ ἔξοχον τοῦτο ἑλληνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον πᾶς ἑλληνικὸν εἶχε καθήκον νὰποκτεθῇ καὶ νάναγώσῃ. Μόνον τρία (3) φράγκα προπληρώνει ὁ ἐγγραφόμενος συνδρομητής.

Η ΒΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΕ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ἡ προκήρυξις ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ 22ον φυλλάδιον περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Βικოსαιετηρίδος καὶ τοῦ Πανηγυρικοῦ Λευκωμᾶτος, ἐχαίρεισθη ὑπὸ τῶν φίλων μας μετὰ ζωηροτάτου ἐνθουσιασμοῦ. ἤρχισαν ἀπὸ τῶρα νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μου σωρηδὸν Γνώμαι. Συνδρομητῶν καὶ Γνώμαι ὄντων, ἂν κρίνω δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκπράξουν ἀμετρον χαρὰν καὶ πλήρη ἐπιδοκιμασίαν, ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τῆς Βικοςαιετηρίδος εἶνε ἐσηραλλομένη ἀπὸ τοῦδε. Ὁ Αἰθὴρ, παραδειγματὸς χάριν, ἀπὸ τὸν πολὺν τοῦ ἐνθουσιασμὸν μου γράφει: «Πῶσον ἐπεδύκον νὰ παραστήσωμεν τὸ δράμα καὶ τὴν κωμῆδιαν ἡμεῖς οἱ ὅσοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητριαὶ σου! Πῶσον θά εἶχα εὐχαριστήσιν! Προκαθάνομαι δὲ εἶναι ὅσοι οἱ συνδρομηταὶ θά

ἡχοιστοῦντο ἐπίσης, εἰάν ἐπραγματοποιεῖτο ἡ γνώμη μου αὐτῇ. (Ναί, βεβαίως! ἄλλ' εἶνε τόσον δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ! Ἡ διδασκαλία τοῦ δράματος θαπτεῖ κόπον καὶ κούραν με ἐρσιπέχνας ἀρχαρίους» ἐνῶ δὲ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἡθοιστοῦς, ἐκ τῶν ὁποίων θά ἐκλέξομεν τοὺς καλλίτερον, τὰ πρᾶγμα θά εἶνε ὄχι μόνον εὐκολώτερον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ καλλιτεχνικῶν ἐπιφάνων, πολὺ ὀριαιότερον.)—Ὁ Σέλιαν Σερμοπούλος (ἐκ τῶν προτείναντων τὴν Μεγάλην Κυριακίαν.) μὴ γράφει βεβαίως καλλίτερον δὲ ἔσο, ἂν ἡ μεγάλη Κυριακὴ, συμπεριλαμβανένη μὲν εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν τῆς Βικοςαιετηρίδος, ἐγένετο. ὅμως χωριστὰ, δηλαδὴ χωρὶς νὰ συγχωνευθῇ μετὰ τὴν πανηγυρικὴν παραστάσιν εἰς τὸ θέατρον, ἀλλὰ μόνη μετὰ τὸν βικόν τῆς τίτλου, ὡς Μεγάλην Κυριακὴν. Μὰ ἄλλοις λόγοις ὁ Σερμοπούλος προτείνει νὰ γίνουν δύο ἐορταὶ, μία παράστασις εἰς τὸ θέατρον, καὶ μία συνάθροισις τῶν συνδρομητῶν εἰς τινα αἴθουσαν.—«Πῶσον μεγάλη θά εἶνε δι' ἡμᾶς ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα! μὴ γράφει ἡ Δοκίμοισα! εἰ, τώρα ἐννοῶ πῶσον πρέπει νὰ υπερφανεύσωμαι, διότι εἶμαι συνδρομητρια τοιοῦτου περιοδικοῦ! Διὰ τοῦτο ἤθελα τὰ μετὰλλια νὰ εἶνε ὅσον κερφίσις, ὥστε νὰ εἰμπορῶ νὰ φορῶ παντοῦ τὸ ἰδικόν μου ὡς τιμητικὸν παράσημον, καὶ νὰ δειχθῶ εἰς ἄλλους εἶναι εἶμαι συνδρομητρια σου.»—Ὁ Πατριὰς Σαυυργίτης μὴ γράφει: «Εἶδα τὰ περὶ Βικοςαιετηρίδος καὶ ἐχάρην πάρα πολὺ. Σοῦ εὐχόμαι κ' ἐγὼ, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ὅτι ἐορτάσῃς καὶ κεντηνοκταετηρίδα, κατ' ἔτος δὲ νὰ παρουσιάζῃς, ὅσοι συμβαίνει τώρα, ὅλα νέα πρᾶγματα καὶ νέας ἐπιτυχίας, διὰ νὰ εὐχαριστοῦνται καὶ οἱ τόσοι συνδρομηταὶ σου καὶ νὰ ἐκπλησθῶνται ὁσμημέρας.»—«Θά εἶνε πολὺ ὀραῖον πρᾶγμα (μὴ γράφει ὁ Ἄρατος,) νὰ εἶμεθα βλοῖ, βλοῖ, βλοῖ οἱ συνδρομηταὶ σου εἰς τὴν Βικοςαιετηρίδα... Ἡ μητέρα, καθὼς ἐδιδάσκε τοὺς φίλους, ἐνθουσιάζομαι, καὶ μάλιστα ἐδιδάσκε καλαμάκι καὶ μὰς εἶπε τὰ ἐξῆς: Τέκνα μου, ἰδοὺ ἡ δευτέρα μήτηρ σας. Νὰ τὴν ἀγαπᾶτε ὡς ἐμὲ καὶ νὰ τὴν σέβαστε ὡς ἐμὲ ὄλους τοὺς μεγαλητέρους σας.»—Ἡ Δάρα τοῦ Σουποῦ γράφει: «Ἀδὲν ὄννοσα εἰς φαντασίῃς πόσον ἐχάρην, θὲν ἀνάγνωσα τὸ πρόγραμμά τῆς Βικοςαιετηρίδος. Εἶχα φαθερὸν προκείμενον καὶ ἀμέσως ἔπειτα καλὰ ἔρχισα μάλιστα νὰ χορηγηθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... —Τί ἔχει νὰ γίνῃ! ἀναφωνεῖ ἡ Ναυσοπολίτις. Σὲ βεβαίως, εἰ ἀπὸ τώρα ἤρχισα νὰ ἐνεργῶ, ὅπως ἐπιστρέψω, Θεοῦ θέλοντος, καὶ τοῦ χρόνου ἐδῶ, διὰ νὰ παρουσιεθῶ εἰς τὰς ἐορτὰς σου, Ἄλλα καὶ ἐδῶ ἂν δὲν εἶμαι τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἀφέντως θά ἔλθο, ἔστω καὶ ἂν χρειασθῆ νὰ μεταχειρισθῶ ὡς μέσον μεταφορᾶς... τὰ κίματα!»—Ἡ Φιλοκατρία ἴδὸς ἀνακατῶν: «Μετὰλλιον ἀναμνησιακόν, πανηγυρικὸν Λευκωμα, ἐορτὴ εἰς τὸ θέατρον, εἶνε νὰ μὴ χάσῃ κανεὶς τὸν σῶν σου; Τὸ μόνον ποῦ λυποῦμαι εἶνε ὅτι δὲν θά εἶμαι εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ.»—Πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ μου ἔγραψαν ἀκόμη: ὁ Ἀγγορομινατάτος, ἡ Θαλασσαδόλη, ὁ Ζεβάν, ἡ Πέτρα Σαραντάου, ὁ Στέφανος Κορινθός, τὸ Ἰεροσόφαρον, ἡ Καλλὴ Καρυδιά, ἡ Μαριὰν τοῦ Φαλήρου, ὁ Τσοδός κτλ. κτλ.

Ἐπὶ στίμῃ σου μὴ ἀνεχθῆς καλὸν κακῶς ἀποκτηθῆναι, Δίδει συχνάκις τὴν κλοπὴν φωνάζει ἔξω τὸ κλαπέν. ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, ἐτῶν 16.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Βαβὴν ἀσέφης τοῦ Κερανοῦ: Ὁταν ἡμεῖς εἴχαμεν πρώτην τοῦ μηνός, οἱ πρῆγοι εἶχαν 13. Σήμερα λοιπόν τοῦ ἡμεῖς ἔχομεν τριάντα. ἐκεῖνοι ἔχουν... σαρᾶνε θυλὸν

Ὁ Φασαριὰς ἐπιστρέψων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, λέγει πρὸς τὸν κατέρα του με παρὰπονον: —Μπαμπά, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐθύριξε ἓνας ἄνθρωπος με δίσκου καὶ ἐμοίρασε πεντάρας. Ἐμένα ὁμῶς δὲν μου ἔδωκε καμμιά

Τὸ Σπῆτρον τοῦ Διδὸς ἐκάθητο ἀσκεπῆς ἔκθρον τῆς θύρας μετὰ τὸν μικρότερον τὸν ἀδελφόν, ὅτε, διερχόμενος φίλος τις, τὸ ἐχαίρεισε με τὸ καπέλον του.

Καὶ τὸ Σπῆτρον τοῦ Διδὸς, στεφόμενον πρὸς τὸν ἀδελφόν του, λέγει ζωηρῶς: — Τρέχα νὰ μου φέρῃς τὸ καπέλο μου, νὰ τὸν χαίρεισω κ' ἐγὼ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ 15 Ιουνίου, δηλαδὴ μεθαύριον, λήγει ὀριστικῶς ἡ προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν «Πρόπαντα τὸν Νικίτου», τὸ ἔξοχον τοῦτο ἑλληνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον πᾶς ἑλληνικὸν εἶχε καθήκον νὰποκτεθῇ καὶ νάναγώσῃ. Μόνον τρία (3) φράγκα προπληρώνει ὁ ἐγγραφόμενος συνδρομητής.

Η ΒΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΕ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ἡ προκήρυξις ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ 22ον φυλλάδιον περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Βικοςαιετηρίδος καὶ τοῦ Πανηγυρικοῦ Λευκωμᾶτος, ἐχαίρεισθη ὑπὸ τῶν φίλων μας μετὰ ζωηροτάτου ἐνθουσιασμοῦ. ἤρχισαν ἀπὸ τῶρα νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μου σωρηδὸν Γνώμαι. Συνδρομητῶν καὶ Γνώμαι ὄντων, ἂν κρίνω δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκπράξουν ἀμετρον χαρὰν καὶ πλήρη ἐπιδοκιμασίαν, ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τῆς Βικοςαιετηρίδος εἶνε ἐσηραλλομένη ἀπὸ τοῦδε. Ὁ Αἰθὴρ, παραδειγματὸς χάριν, ἀπὸ τὸν πολὺν τοῦ ἐνθουσιασμὸν μου γράφει: «Πῶσον ἐπεδύκον νὰ παραστήσωμεν τὸ δράμα καὶ τὴν κωμῆδιαν ἡμεῖς οἱ ὅσοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητριαὶ σου! Πῶσον θά εἶχα εὐχαριστήσιν! Προκαθάνομαι δὲ εἶναι ὅσοι οἱ συνδρομηταὶ θά

ρακινηθεῖσα ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Αουσίον, εἶνε κρυφύται καὶ ὀραῖα, ὡστε θά δημοσιευθοῦν. Χαιρὸς δὲ οἱ Λέσθοις εὐρε πολλούς καὶ καλοὺς μιμητάς. Περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἡ Θαλασσαδόλη, (τῆς ὁποίας εἶχα νὰ λάβω γράμμα τόσον καρὸν!) μὴ γράφει: «Τὰ κυριώτερον εἶνε βεβαίως καὶ ἡμᾶς κατακρήνηται τὴν ἐμπιστοσύνην σου καὶ σου στέλλου ἀσκήσεις ἀντιγραμμένας ἀπὸ παλαιὰ σου φυλλάδια.» Καὶ ἂν οὐ σημασίον μερικὰ παραδειγματὰ, προσθεῖτε: «Καὶ αὐτὰ, ἀγαπητὴ μου, σοῦ τα λέγω ὑπὸ ἐκμεθῶσιαν, διότι ἂν τα ἐδημοσιεύσεις, θά δυσπρηστοῦντο οἱ Λέσθοι, καὶ τώρα μάλιστα τοῦτος ἔγραψεν τὸ «Αουσίον.»

Γουλιέλμος Τέλλε, δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σου. Γράμματα παρόμοια ἔλαβα πολλὰ, διότι καθεὶς θέλει

